TAM BAĞIMSIZ GERÇEKTEN DEMOKRATİK TÜRKİYE İÇİN

İLERİ

EMPERYALİZM VE İŞBİRLİKÇİ HAİNLER YENİLECEKTİR

ERGUN AYDINOĞLU
Sosyalist Fikir Kulübü Sekreteri

10 Şubat 1969 günü istenmeyen misafir Amerikan 6. Filosu yine İstanbul'a geldi. Cinsel ihtiyaçlarını gidermek için emperalizmin askerleri karaya çıktılar. Yine yurtseverler gerekli tepkiyi gösterdiler emperyalistlere. Ve yine işbirlikçi hainler savundular Amerikan 6. Filosunu.

Nedir bu 6. Filo? Ne arar Akdeniz'de? Neden gelir İstanbul'a?

Amerikan 6. Filosu, dünyanın dört bir yanında Amerikan emperyalizminin bekçiliğini yapan, sömürülen geri bırakılan herhangi bir ülkede halktan yana anti - emperyalist nitelikte bir hareket görüldü mü hemen müdahalede bulunan, ülkeleri işgal eden, hatta Vietnam'da olduğu gibi insafsızca kan dökerek yurtseverleri yok etmeye çalışan Amerika Birleşik Devletleri donanmasına bağlı filolardan biridir. Ve biricik görevidir Ortadoğuda Amerikan emperyalizminin çıkarlarını korumak. Onun içindir ki 6. Filo ülkemize geldiğinde onun askerlerine, 6. Filonun savunucularına karşı çıkan her yurtsever, Amerikan emperyalizmine karşı çıkıyor demektir.

Ve işte daha 7 ay önce, yani geçen gelişlerinde suratlarına yedikleri tokadın izi silinmeden, o günlerde şehit düşenlerin anısı unutulmadan, yine aynı amaçlarla askerlerinin cinsel ihtiyaçlarını tatmin için - ya da Sayın Cumhurbaşkanının deyimiyle «dinlenmek, moral eğitimi yapmak için» ve de yurtseverlerin emperyalizmin askerlerine karşı gösterecekleri tepkiyi ölçmek için geldiler. Geldikleri gibi gittiler. Ama yine gelecekler ve bu böylece sürecek. Ta ki emperyalizm ve işbirlikçileri halkımız tarafından kesin bir yenilgiye uğratılıncaya dek.

6. Filonun geçen gelişinde meydana gelen olaylarda iki şehit verdik. Bu kez direnişin gücüyle orantılı olarak oiaylar daha kanlı oldu. Aslında bunu doğal karşılamak gerek. Öyle ya, bu kez de yurtseverler yalnızca emperyalizmin işbirlikçileriyle karşı karşıya geldiler. Daha 6. Filonun askerleri işe girişmedi ki. Bu filo, Vietnam'da kahraman bir halka saldırı üstüne saldırı yapan, kan döken, cana kıyan Amerikan 7. Filosunun bir eşidir. Askerleri aynı amaç için silahlandırılmış ve eğitilmiştir. Ve de görevleri hep aynıdır: Emperyalizmin bekçiliği. Nasıl Amerikan 7. Filosu Uzak-Doğu'da satılmış hükümetlerin dostu, yurtsever halkların düşmanı ise, Amerikan 6. Filosu da Akdeniz'de satılmış ve gayrı milli hükümetlerin dostu ve de bu ülkelerdeki tüm yurtseverlerin bir numaralı düşmanıdır. Ve sömürülen ülkelerin hükümetleri pek hoşnut olurlar 6. Filonun ziyaretlerinden. Ama yurtseverler aynı konukseverliği göstermezler hiç bir zaman.

Ve bu kahrolası filo yine keldi İstanbul'a. Devrimcilerin tepkisi oldukça güçlüydü. Filo mürettebatı rahat rahat dolaşamadı İstanbul'da. Mitingler, yürüyüşler, protesto gösterileri birbirini izledi. Ve görüldü ki bu güçlü anti - emperyalist eylemlerin yaratıcısı yanlızca gençler değildir. Halk bu tür eylemlere geniş ölçüde katılmakta ve destek göstermektedir artık. Ve anti - emperyalist hareket büyük şehirlerimizin dışına sıçramıştır. Ankara, İstanbul ve İzmir'in yanında Trabzon'da, Bursa'da, Konya'da, Adana'da, Gaziantep'te, Diyarbakır'da ve daha pek çok yerde anti - emperyalist miting ve gösteri yürüyüşleri yapılmış ve halkımız Amerikan emperyalizmini lânetlemiştir.

Bütün bunlardan oldukça tedirgin olmuştur emperyalizm. Bunu emperyalizmin işbirlikçilerinin yurtseverlere karşı gösterdiği sert tepkiden anlıyabiliriz. Ve bu tedirginliği halkımıza belli etmemek için Amerika Birleşik Devletleri Dış İşleri Bakanlığı bir açıklama yaparak Filonun ziyaretinin çok başarılı olduğunu ve Amerikalıların Türk ma-

Sayfayı çevirin

EMPERYALİZM VE İŞBİRLİKÇİ HAİNLER YENİLECEKTİR

kamlarından mükemmel bir işbirliği gördüğünü ileri sürmüştür. Yani bozgun sayılabilecek bir ziyareti başarılı diye nitelendirerek bir takım gerçekleri gizlemeye çalışmıştır aklınca. Emperyalizm boyunduruğu altında tuttuğu bu ülkede bir şeylerin oluşmaya, anti - emperyalist hareketin güçlenmeye ve durmadan gelişmeye başladığını görmüştür. Ve duyduğu tedirginlik oldukça artmıştır.

İşte bu bilinçlenmeyi önlemek, anti-emperyalist hareketi ortadan kaldırmak için girişeceği eylemlerin bir provasını yapmak istemiştir emperyalizm ve işbirlikçileri 16 Şubat günü İstanbul'da.

Emperyalizm nasıl tedirginlik duymasın ki? Anadolu'nun pek çok yerinde toprağa hasret eller ağaların işgalindeki topraklara sahip çıkıyor, Ege'de tütün ekicilerinin yaptıkları miting ve yürüyüşlerde doğrudan doğruya gâvur Amerikalı lânetleniyor. işçiler en büyük düşman Amerikan emperyalizmine karşı devrimci gençlerle el ele yürüyor ve Ankara'da 30.000 e yakın öğretmen ve öğrenci bozuk eğitimi düzenini protesto etmek için yürürken «Kahrolsun Amerika» «Yaşasın Bağımsız Türkiye» diye haykırıyordu.

Emperyalizm ve işbirlikçileri anti-emperyalist hareketin böylesine geliştiği bir ülkede elbette ki hareketsiz kalmayacak ve sert tepki gösterecekti. Gelecekte çok daha etkili yollara da gidebilecekler dir. Ne var ki, önemli olan emperyalizm ve işbirlikçilerinin böylesine sert eylemlere girişmelerine meydan vermemek değil, bunlara en güçlü bir şekilde karşı koyabilmek, bunun için sımsıkı örgütlenmek ve tüm millici ve demokratik güçleri emperyalizm ve işbirlikçilerine karşı birleştirmektir.

Amerikan 6. Filosunun gelişinin beşinci günü ABD büyükelçisi Komer basın toplantısı yapıyor ve altıncı filoyu protesto eden kuruluşların öğrencilerin ancak % 3 ünü teşkil ettiklerini ve Türk kamu oyunu temsil etmediklerini ileri sürerek Türk halkına bir müstemleke valisi edasıyla hakâret ediyordu. Ama ertesi gün, yani 16 Şubat Pazar günü onbinden fazla işçi ve öğrenci «Kahrolsun Amerika» «Yaşasın Bağımsız Türkiye» diye haykırarak-tan Taksim'e doğru yürüyüşe geçmişti. Amerika'yı protesto edenler casus Komer'in dediği gibi % 3 değildi. Bu bir gerçekti. Ne var ki emperyalizm bir ülkeye girdiği zaman elbette ki onun işbirlikçileri de olacaktı. Ve bu işbirlikçiler 1969 Türkiye'sinde dinsel duyguları sömürerekten bir takım kişileri yurtseverlere karşı kullanacaktı. Halkımız birinci ulusal kurtuluş savaşımızda yanlızca emperyalistlerle değil, Padişahı ve İslâmı savundukларını ileri süren yerli hainlerle de savaştı. Bugün de emperyalizmin boyunduruğu altında bulunan her ülkede emperyalizm neyi niçin savunduğunu bilmeyenleri kullanabilir. Örneğin Vietnam'da, emperyalıst Amerika'nın yanında yurtseverlere karşı savaşanlar arasında Vietnamlılar da vardır. Bunu doğal karşılamak gerek. Bizde Bağımsız Türkiye isteyenlere «vatan hainleri» «dinsizler» diyerek saldıranlar ne istediklerini bilmeyen bir zavallı sürüsünden başka bir şey değildir. Fakat onları kullananlar ne istediklerini çok iyi bilmektedirler. İşte bu zavallı kişiler öylesine şartlandırılmıştır ki gâvur Amerika'nın 6. Filosu Dolmabahçe'de demir liyken, Amerikan askerleri barlarda, pavyonlarda eğlenirken bağımsızlık isteyenleri lânetlemek için Dolmabahçe camiinde namaz kılınmıştır.

Bu kitle 16 Şubat günü işbirlikçi hainler tarafından yurtseverlere karşı gayet güzel hazırlanmış tertiple, bir araç olarak kullanılmıştır. Sabahtan akşama dek Taksim meydanında namaz kılan, dua eden, tekbir getirip yurtseverlere lânetler yağdıran, günlerce gerici basın tarafından tahrik edilen ve heyecana getirilen bu topluluk bağımsızlık için yürüyenlere - kasıtlı olarak yeteri kadar güvenlik tedbiri alınmadığı için- saldırma olanağını bulmuş, ellerindeki bıçaklar, tabancalar, molotof kokteylleri, sopa ve şişlerle yurtseverlerin mitingi dağıtılmıştır. Taksim meydanında gözü dönmüş gericiler Allah, Peygamber diye haykırarak Amerikan emperyalizminin uşaklık görevini yerine getirmişlerdir. Onlar bu aşağılık görevi korkunç bir bilinçsizlik içinde yaparlarken güvenlik kuvvetleri olaylara seyirci kalmıştır. Gözü dönmüş bir gerici yerde yatan yurtsevere bıçağını saplarken kamu nizamını korumakla görevli bir toplum polisi olayı rahatlıkla seyredebilmiştir.

Ve bu zavallı sözde müslümanlar gece, görevlerini yapmanın huzuru ve içlerini boşaltmanın mutluluğu içinde olay yerinden ayrılmışlardır. Geride Taksim meydanında iki ölü vardır. Yüzden çok da yaralı. Ve Amerikan 6. Filosu Dolmabahçe önlerindedir. Ve Amerikan askerleri barlarda, Pavyonlarda eğlenmektedirler.

Emperyalizm güçlüdür. En büyük emperyalist ülke Amerika Birleşik Devletleri dünyanın en güçlü ülkesidir. Ama sömürülen, ezilen halklar emperyalizmden daha da güçlüdürler. Onlar değil baruttan, atom bombasından da tehlikeli bir silaha sahiptirler. Bu silah Ulusal Kurtuluş Savaşıdır. Bu savaşlar dünyanın dört bir yanında açılan her cephede emperyalizme ezici darbeler indirecek ve onu yeryüzünden ebediyen silecektir. Emperyalizmin sömürdüğü ülkelerden biri olan yurdumuzda hepimizin biricik görevi emperyalizme karşı savaşmaktır. Emperyalizm ve işbirlikçileri, 6 Filolarıyla, üsleriyle, füzeleriyle, atom bombalarıyla, kandırdıkları zavallılarla şimdilik güçlü görünebilirler. Ama asıl güçlü olan daima halklar olmuştur. Amerikan emperyalizmini ve işbirlikçilerini bu topraklardan sürüp atacaklardır asıl güçlü olan. Ve bu hedefe mutlaka varılacak, emperyalizm ve işbirlikçileri kesin bir yenilgiye uğratılacaklardır. «Geldikleri gibi gideceklerdir».

BÜTÜN YURTSEVERLER, AMERİKAN EMPERYALİZMİNE VE İŞBİRLİKÇİ HAİNLERE KARŞI BİRLEŞELİM.

TARİHİ GELİŞİMİ HIZLANDIRALIM

Bütün Yurtseverler omuz omuza verelim ve bizden yana olan tarihî gelişimi hızlandırmak için mücadele edelim.

Türkiye'deki son aylarda olan gelişmeleri bütün devrimcilerin ve özellikle sosyalistlerin çok iyi değerlendirmeleri gerekir. Ne olmuştur son aylarda Türkiye'de? Ağır da olsa yaprak kıpırdanmaya başlamıştır. Yılların birikimi dışa vurmaya başlamıştır. Bu gelişmeyi iyi değerlendirelim ve bundan bazı olumlu sonuçlar çıkarmaya çalışalım.

Mayıs ve Haziran aylarındaki öğrenci işgal ve boykotlarının ardından 6. Filonun İstanbul'a gelmesiyle başlayan anti - emperyalist hareket son derece yoğunlaştı. Vedat Demircioğlu ve Atalay Savaş'ın şehit olmalarına ve bir çok gencin bu olaylarda tutuklanmasına rağmen devrimci Türk gençliği Amerikan emperyalizminin üzerine sert adımlar'la gitmekten geri kalmadı. Yazın 6. Filoya karşı yürütülen mücadele ve tarihimize «Dolmabahçe Direnişi» adıyla geçecek olan hareket Amerikan emperyalizmine karşı aktif mücadeleyi başlatması yönünden çok önemlidir.

Bu olaylardan bir süre sonra devrimci hareket son derece hızlandı ve bir çok çevreleri gerçekten ürküttü. Amerika'nın Türkiye büyükelçisi Komer' in O.D.T.Ü'de arabasının yakılması önemli bir olaydı. Türkiye'deki anti-emperyalist mücadele Amerika'nın anlayacağı bir dilden yapılmaya başlanmıştı.

Türkiye'de şimdiye kadar yapılan mücadele toplumumuzun en yiğit, en çıkar gözetmez ve en dinamik unsuru olan gençlik tarafından yürütülmüştü. Bu elbette ki bir kural değildi. Elbette Türkiye emekçileri kendi davalarına sahip çıkacaklar ve gençlikle omuz omuza devrimci mücadele bayrağını yükselteceklerdi. Nitekim bu mutlu gelişme Türkiye'de başlamıştır ve hızlanmaktadır. Aralık ayında Singer fabrikası, işçiler tarafından işgal edilmiş ve işçi polisle çatışmıştır. İşçiler polisle çatışırken işçilerin karıları ve çocukları "Kohrolsun Amerika, Yaşasın Türk işçisi" diye bağırıyorlardı. Arkadan Keban'da işçiler yabancı şirketlere karşı ayaklanmışlar ve grev isteyen 1200 işçinin işine son verilmiştir. Teksif Sendikası Sümerbank'a karşı grev kararı almış ve bu, birkaç fabrikada 7000 işçinin greve başlamasıyla uygulanmış fakat bir süre sonra durdurulmuştur. Evet Türkiye proleteryası mücadeleye başlamıştır. Elbette ki daha emekleme çağında olan işçi hareketi siyasi bir nitelikte başlayamazdı. Ama işçi sınıfının iktisadî mücadelesinin ergeç siyasî nitelik kazanması kaçınılmaz bir şeydir.

İşçi hareketlerinin yanısıra Türkiye'de köylü hareketleri de başlamıştır. Torbalı da ve diğer bazı köylerde köylüler ağaların topraklarını işgal ederek Anayasanın bir emri olan toprak reformunu kendi kendilerine gerçekleştirme yolunu tutmuşlardır. Malatya'nın Akçadağ ilçesine bağlı köylüler direnme Komitesi kurarak aktif mücadeleye girdiklerini açıklamışlar ve bir bildiri hazırlamışlardır. Köylülerin bildirisi savcılıkça toplatılarak haklarında kovuşturma açılmıştır. Ve en nihayet Ege'de tütün emekçileri devrimci gençlerle birlikte büyük bir miting yaparak Amerikan emperyalizmini ve yerli işbirlikçilerini kahretmişlerdir. Evet Türkiye şehir ve kır proleteryası aktif mücadeleye girme yolundadır.

Emekçilerin eylemlerinin yanısıra devrimci aydınlar da paylarına düşen devrimci ödevi yerine getirme yolunda çaba göstermektedirler. Amerikan 6. Filosunun bu kez İstanbul'a gelmesi ile gençlik hareketleri son derece hızlı bir nitelik kazandı. Protestolar, mitingler. yürüyüşler birbirini kovaladı. Ankara'da Amerikan sineması, Amerikan Kulübü ve iki Amerikan askeri dolusu otobüs ile Amerikalı bir generale ait otomobil gençler tarafından taşlanarak tahrip edildi. Ve son olarak da Ankara'da Tandoğan meydanından Kurtuluşa kadar 25.000 öğretmen Büyük Eğitim Yürüyüşüne katıldı.

Evet Türkiye'de önemli gelişmeler olmaktadır. Tam bağımsız ve Gerçekten Demokratik Türkiye'yi gerçekleştirme yolundadır bütün bu gelişmeler. Mücadele Türkiye'de millî olan, devrimci olan ne varsa, onunla, emperyalizm ve yerli işbirlikçileri arasında olmaktadır. Ve bu mücadele emperyalizmi ve işbirlikçilerini gerçekten ürkütmüştür. Devrimcilerin karşısına komando adı verilen bir takım faşist çetelerin çıkarılması, Taksim'deki kanunî yürüyüşe gerici güruhu saldırtarak yeni 31 Martlar yaratma çabalarında bulunulması bunun en açık delilidir. Korkuyorlar. Çünkü emperyalizme karşı ulusal güçbirliği kurulma yolundadır. Ve milliciler sert adımlarla emperyalizmin üzerine doğru yürümektedirler.

Taksim'deki saldırı karşılıksız bırakılmamalıdır. Aynı yerde büyük bir miting düzenlenmeli ve bir saldırı olursa saldırganlara gereken ders verilmelidir. Gerici güruhun saldırısı karşısında devrimciler safında korkanlar, yılanlar bulunabilir. Bu tip eylemelere bir süre ara verilmesi gerektiğini savunanlar çıkabilir. Bizim böylelerine söyleyeceğimiz henüz daha mücadelenin başındayken bu işten vazgeçmeleridir. Elbette mücadelenin gelişimi içinde

(Devamı 6. Sayfada)

BÜYÜK EĞİTİM YÜRÜYÜŞÜNÜN ARDINDAN

Ersen Olgaç
Sosyalist Fikir Kulübü Başkanı

Ankara, Ankara olalı böyle bir yürüyüş görmedi. Yapılan çeşitli provakasyonlara ve yağmura rağmen 25.000 kişi yürüyordu başkentin caddelerinde. Bir ucu Samanpâzarı'nda olan yürüyüşün diğer ucu Tandoğan meydanından yeni hareket ediyordu. Uzak illerden, kerpiç köylerden gelen binlerce öğretmen Ankara gençliği ile devrimci dayanışına kurarak Cemal Gürsel meydanına doğru ilerliyordu. Binlerce ağız haykırıyordu: «Bağımsız Türkiye» «Kahrolsun Amerika» Milli Eğitim istiyoruz».

Günlerce Amerikan uşaklarının yürüyüşü sabotaje izin verilmediği yolunda çıkarılan dedikoduların te etmek için başvurmadıkları çare kalmadı. Yürüyüyanısıra, bütün illere yazı yazılarak yürüyüşün iptal edildiği yayıldı. Ama bunların hiçbiri Edirne'den Ardahan'a, yurdun dört bir yanındaki devrimci öğretmenin akın akın başkente gelmesi engelleyemedi. Kısacası kervan yürüyordu...

Yürüyüşün sonunda bir çok devrimci aydın Türkiye'de bazı şeylerin değişmekte olduğunu, devrimci şiarların yığınlara mâl olduğunu ve Türkiye'nin eski Türkiye olmadığını açık seçik gördü. Doğunun bilmem hangi ilçesinde 350 lira maaşla çoluğunu çocuğunu geçindirmek zorunda olan ve devrimciliğinden dolayı yaz demeden kış demeden oradan oraya sürelen öğretmenin, şu kış günü başkente koşup, devrimci gençle kolkola «Bağımsız Türkiye» diye haykırması çok önemli bir gelişmedir. Bu gelişmeyi özellikle biz devrimci gençlerin çok iyi kavraması gerekir. Gençlik bilmelidir ki Anadolu'nun dört bir yanına dağılan devrim ordusu öğretmenler onun arkasındadır. Dolmabahçe'de Amerikalı denize mi dökülüyor, Amerikan ajanı Komer'in arabası mı yakılıyor, 6. Filo'ya karşımı direniliyor, bilelim ki Anadolu'daki devrimci öğretmen içtenlikle bizim yanımızdadır. Ve bilelim ki bu devrimci mücadeleyi, omuz omuza birlikte yürütüyoruz öğretmenle. Gençliğe karşı kullanılan toplum polisiyse, öğretmene karşı kullanıland a«kıyım silahıdır». Başkentteki gençlik öğretmen dayanışması gerçekten görülmeğe değerdi.

Emperyalizmin sömürü alanı içerisinde olması yüzünden Türkiye Eğitim milli niteliğini büyük ölçüde kaybetmiştir. Bunun yanında nüfusun büyük çoğunluğu okuma yazma bilmemektedir. Halkın okuma ve yazma meselesinin çözümlenmediği yerde burjuva anlamıyla bile bir devrim henüz gerçekleşmemiştir; ve orada vatandaş burjuva anlamıyla bile özgür değildir ve kapitalizm öncesi ekonomi biçimlerinin etkisi altındadır. Bugün Türkiye'de nüfusun % 60 ının okuma yazmadan yoksun olması yurdumuzda feodal kalıntıların hala barındığının en büyük delilidir. Çünkü feodal toplumda serf sadece tarımın gerektirdiği bir takım bilgilerle ve dinsel eğitimle yetiniyordu. Feodal toplumun insanı bir çok dinsel kuralı biliyordu ama alfabesizdi. Onun için okuma yazma öğrenmek büyük bir lükstü ve bu yüzden de gereksizdi.

Feodalizmi tasfiye eden ve kapitalizmi getiren burjuva demokratik devrimler her bakımdan değişik niteliklere sahiptir. Kapitalizm toplumsal gelişmede feodalizmden daha ileri bir düzendir. Ve bu toplumsal düzende insanlar siyasi bakımdan eşit vatandaşlar topluluğu durumuna getirilmişlerdir. Burjuva demokratik devrimin gerçekleştirilmesi için toprağa bağlı köylünün herşeyden önce özgür vatandaş durumuna yükseltilmesi gerekir. Ve vatandaşlığın temel kurallarının yerine getirilmesi gerekir. Bunların başında okuma yazma gibi temel bilgilere sahip olmak gelir. Geçen yüzyılda batıda gerçekleştirilen burjuva demokratik devrimler yani feodalizmin tasfiye edilerek kapitalizmin onun yerini alması okuma yazma meselesini çözümlemiştir. Yoksa batının bizden bir asır önce gerçekleştirdiği şeyin nedenini onların daha akıllı olmasında aramak büyük yanılgıya düşmek olur.

Evet Türkiye'de yıllardır sözü edilen ama bir türlü gerçekleştirilemeyen okuma yazma sorununun çözümünün nasıl olacağını devrimci Türk öğretmeni anlamıştır. O sadece öğrencisine alfabeyi öğrettiği zaman özde hiç bir şeyin değişmeyeceğini ve bunun yanlızca kendi kendini avutmak olduğunu anlamıştır. Feodal ilişkileri temizleyip etkisiz hale getirecek olan devrim gerçekleşmeden, Türk köylüsünü demokratik bir ülkenin özgür vatandaşları durumuna yükseltecek devrim gerçekleşmeden ve eğitimin ihtiyaç olduğu bir toplum gerçekleşmeden bu yolda sarfedeceği çabaların boşuna olduğunu Türk öğretmeni anlamıştır. Toplumsal yapı değişikliği gerçekleşmeden yani toprak reformu yapılıp köylünün içinde bulunduğu feodal zincir kırılmadan yani demokratik devrim yapılmadan salt eğitim yolunda harcanacak çabaların pek yararlı olamayacağını Türk öğretmeni anlamıştır. Ve o bunu anladığı içindir ki ağa sömürüsünden, toprak adaletsizliğinden, gericilikten, emperyalizmden söz etmekte ve kış kıyamette oradan oraya sürülmektedir. Hâkim sınıflarda eğitim meselesinin gerçekten nasıl çözümleneceğini anlamışlardır. Onlar da bunu anladıkları içindir ki öğretmen sadece dersini anlatsın siyaset yapmasın demektedirler. Çünkü onlar da, öğretmen sadece dersini anlattığı zaman eğitim sorununun asla çözümlenemeye çok iyi biliyorlar. Bu yüzden Devrim için eğitim şiarına kesinlikle karşı çıkmışlardır.

Evet Devrimci Türk öğretmeni meseleyi derinden kavramıştır. Ve. o şunu da anlamıştır ki nasıl eğitim meselesinin çözümlenmesi feodal kalıntıları temizleyip etkisiz hale getirmek yani köklü bir toprak reformunu gerçekleştirip Türk köylüsünü demokratik bir ülkenin özgür vatandaşı durumuna yükseltmekse, feodalizmi tesfiye etmek de onun

ittifak halinde olduğu emperyalizmin zincirini kırmakla mümkündür.Bu yüzden Türk öğretmeni, eğitim meselesinin çözümlenmesi için aynı zamanda yurdu bağımsız hale getirmenin de zorunlu olduğunun açık olarak bilincindedir. Amerikan vesayeti altında milli bir eğitimin asla gerçekleştirilemeyeceğini ve Emperyalizmin yurdumuzda işbirlikçi burjuvazi ve feodal ağa takımıyla kurduğu ittifakın ülkeyi yarı sömürge ve yarı feodal durumda tuttuğunu anladığı içindir ki Büyük Eğitim yürüyüşünde «Tam Bağımsız ve Gerçekten Demokratik Türkiye» diye haykırmıştır.

25.000 öğretmen Tandoğan'dan Kurtuluşa doğru yürürken Türkiye'nin bütün devrimci güçlerinin kalbi onlarla birlikte atıyordu. Onlar Amerikan Emperyalizmini ve yerli ortaklarını kahrederlerken Türk halkının büyük özlemlerini dile getirdiklerinin açık olarak bilincindeydiler. Çünkü onlar tarihte emperyalizme karşı ilk ulusal kurtuluş savaşını vermiş bir halkın içinden çıkıp gelmişlerdi başkente. Devrimci gençle birlikte «Tanklarıyla toplarıyla gelseler dahi Bağımsız olacak Türkün ülkesi» diye marş söylerken devrimci öğretmen mutluydu ve devrimci mücadele ruhu iyice bilenerek döndü Anadoluya.

Evet Büyük Eğitim Yürüyüşü başarı ile yapıldı. Bu yürüyüşten bizce arda kalan devrimci Türk öğretmenlerinin mücadelenin sertleştiği şu son günlerde kollektif direnme hareketine girerek pratik tecrübe kazanmış olmaları ve devrimci mücadele ruhlarının bilenmesidir.

TOPRAK İŞLEYENİNDİR

Tam anlamıyla sanayileşmemiş bir ülkede tarım, ekonomik hayatta çok büyük bir yer tutar ve toprak çok önemli bir gelir kaynağıdır. Geri bırakılmış bir ülke olan yurdumuzda da nüfusun büyük bir çoğunluğu tarımla uğraşır. Toprak da köylümüzün başlıca geçim aracıdır. Köylü deyince toprak gelir aklımıza, toprak deyince de köylü.

Köylümüzün bir kısmının orta derecede toprağı vardır. Bu toprakta çalışırlar ve kimi zaman işgücü bile satın alırlar. Bir kısmının ise kendine güçlükle yetebilen az toprağı vardır. Bu topraktan elde ettiği ürünle geçinir Yarıcı ortakçı diye diye tanımlananlar ise topraksız köylülerdir ve bir toprak sahibinin toprağında çalışırlar. Bunların yanısıra büyük toprak sahiplerinin işletmelerinde tarım işçisi olarak çalışanlar da vardır Bir de, özellikle ülkenin doğu ve güneydoğu illerinde olmak üzere angarya ile çalışan azap veya maraba denilen köylüler vardır. Bu bölgelerde hala feodalizmin karanlığı vardır ve buralarda köylüler yarı- köle durumundadırlar. Feodal kalıntılar, ülkenin diğer yerlerinde de etkisini duyurmaktadır. ve her ne durumda olursa olsun köylüler sömürülmektedir.

Ülkemizde aşağı yukarı kırk yıldan beri toprak reformu sözü erilmektedir. On yıllardır. köylümüzün kötü durumda olduğunu, topraksızlıktan kırıldığını ileri sürenler ve toprak reformunun yapılacağını söyleyenler ya da isteyenler vardır. Bunun yanısıra köylümüzün pek öyle kötü durumda olmadığını, Türkiye'de önemli bir toprak sorunu bulunmadığını ve ayrıca da, dağıtılacak toprak olmadığından toprak reformunun gereksiz olduğunu ileri sürenler de vardır. Bugüne dek bu tartışmalardan hep, topraksız köylüye, toprak reformuna karşı olanlar galip çıkmış ve bir türlü yapılamamıştır toprak reformu. Bugün anayasamızda toprak reformunu öngören bir madde vardır. 37. Madde, «Devlet, toprağın verimli olarak işletilmesini gerçekleştirmek ve topraksız olan veya yeter toprağı bulunmayan çiftçiye toprak sağlamak amacıyla gereken tedbirleri alır» der.

Ama bu tedbirler yıllardır alınmamıştır ve bugün de «hak verilmez alınır» sözünün ne anlama geldiğini öğrenmeye başlayan topraksız köylülerin varlığı görülmektedir artık.

(Devamı 6. Sayfada)

SUNU

İlle görmek için mi beklenir güzel günler
beklemek de güzel.

Arif Damar

Geçen ayın en önemli olaylarından biri de, Aydın'ın Torbalı ilçesine bağlı Atalan ve Göllüce köylerinde topraksız köylülerin, kendi güçlerini kullanarak ağaların hazine toprakları üzerindeki işgallerini kaldırmaları ve bu topraklara sahip çıkmalarıydı. Bu olaylar günlerce basınımıza konu oldu. Gazetelere manşetler atıldı: «Köylüler toprakları işgal etti» diye. Mülkiyet hakkının çiğnendiğinden, kanunların ayaklar altına alındığından söz edildi. Köylüler neden sahip çıktılar topraklara? Daha önce ne durumdaydılar? Basınımızın büyük bir kesiminde bunları pek araştıran yoktu.

Atalan köylülerinin hikâyeleri şöyle: «Atalan köyünde ekilecek toprakların hemen hepsi ağaların elindeymiş. Bu topraklara pamuk ekimi yapılır ve topraksız köylüler de ırgat olarak çalışırlarmış ağaların yanında. Oysa bu topraklar ağanın falan değilmiş. Büyük bir kısmı ağalar tarafından işgal edilen hazine topraklarıymış. Bu gerçeği bilen köylüler haklarını almak için yıllardır başvurmadıkları kapı bırakmamışlar. Ama sorunlarına bir çözüm yolu bulamamışlar. Ağalar da hep tedirginlik duymuşlar köylülerin bu hak arayışlarından. İşte topraksız köylülerin başlarına dert olmasından korkan ağalar, pamuk yerine buğday ektirmişler geçen yıl topraklara. Makina getirmişler işlerini görmek için. Gerekli adamı da Atalan köyü dışından getirmişler. Yani kimseye iş vermemişler Atalan köyünden. Irgatlık bile yapamayan köylüler, aç kalmak tehlikesiyle karşılaşmışlar. Ağaların da istedikleri bu zaten. Köylüler çaresiz kalsınlar ve çekip gitsinler bu yörelerden. Ama Atalan köylüleri öyle pek kolay ayrılmamışlar topraklardan. Diyorlar ki «Toprak, zaten bizim olması gereken toprak, hazineye ait. Oysa ağaların işgali altında». Bu durumda köylüler, haklarını kendi güçleriyle alma yoluna gidiyorlar ve yaşlısı genci, kadını erkeğiyle yürüyor topraklara. Sürmeye başlıyorlar toprakları sevinçle. İşte o zaman ağalar pek bozuluyorlar. Öyle ya, toprakları yıllardır işgalleri altında tuttukları halde kimse ses çıkaramazken şimdi köylü kalkmış toprağa sahip çıkıyor. Ne kadar kızarlarsa kızsın ağalar, ne kadar önüne geçmek isterlerse istesinler, toprak artık köylülerindir ve artık kolay kolay geri vermezler onu. İstedikleri kadar feryat etsinler toprak ağalarının, işbirlikçilerin yayın organları, «topraklar işgal edildi», «mülkiyet hakkı çiğnendi» diye.

Şimdi artık Atalan köyünde kendi topraklarını sürüyor köylüler. Ve bir yazı var köyün girişinde: «Bu köyde toprak mücadelesi var».

Atalan köylülerinin bu hareketi 26 Ocak'ta oluyor. Bundan bir hafta sonra da Göllüce köylüleri aynı işi yapıyorlar. Ve 3 Şubatta yıllardan beri ilk kez hayvanlarını hazineye ait topraklarda otlatabiliyorlar. Yani Göllüce köyünde de kaldırılıyor ağaların hazine toprakları üzerindeki işgalleri. Burada da başarıyla veriliyor toprak mücadelesi.

Bir süre sonra da Bafa gölü civarında bir kaç dönümlük araziye topraksız köylüler tarafından el konuluyor. Kendi güçlerini kullanaraktan bir şeyler yapabilmenin bilincine varıyor köylüler.

Topraksız ya da az topraklı köylülerin bu hareketleriyle, insanlık onuruna yaraşmayan bir düzene, köylüyü en değerli geçim aracından yani toprağından yoksun bırakan bir düzene karşı çıkılmaktadır.

Evet bu köylerde toprak mücadelesi var. Bugün Göllüce'de, Atalan'da yarın tüm köylerde. Ve bütün bunlar, köylülerin demokratik mücadelesinde çok önemli aşamalardır.

E. A.

BİR İNSAN

Seni bir gün
Çekip aldılar topraktan.
Benzedin köksüz bir ağaca.
Önce öğrettiler sana uygun adımı,
Sonra büyük şehirlerini gösterdiler Avrupa'nın.
En muazzam saraylar içinde bile sen
Evini unutamadın

Varşova'da kaputun kaldı,
Duunkerk'de arka çantan.
Düştü bütün fotoğrafların Sivastapol'da.
Bir şafak vakti Paris'de bıraktın yüreğini
Kurşuna dizilenlerin karşısında.
Lânet okusunlar sana bırak,
İyi bir asker olamadın diye.
Ölmesini bildin ya sen arkadaş kurşuniyle,
İki çürük patatesi
Ekmek torbanda unutarak.

A. Kadir

TARİHÎ GELİŞİMİ HIZLANDIRALIM

(Baştarafı 3. Sayfada.)

dökülenler olacaktır. Devrimci mücadele kendi içindeki bu tip münferit, korkak ve yılgın unsurlara rağmen hedefine doğru şaşmadan yürüyecektir. Çünkü tarihi gelişim devrimcilerden yanadır. Son günlerde bu gelişim'in temposu hızlandı. Türkiye gerçekten önemli yaşamaktadır. Bu aşamada bütün devrimcilerin görevi korkmadan, yılmadan bizden yana olan tarih tekerleğini çok daha hızlı döndürmek yolunda çaba harcamak olmalıdır. Aramızda bir takım dedikoduları yaymakla görevlendirilmiş kişiler bulunabilir' Bunlar bazı zayıf karakterli korkak kişileri avlayarak devrimci hareketi pasifizmin bataklığına çekmek için çaba gösterebilirler. Ya da bunun tam tersini yaparak yani mevcut şartlara uymayan prouakasyon niteliğindeki davranışlarla zamansız tahriklerde bulunabilirler. Bunlara karşı bütün devrimcilerin özellikle bugünlerde uyanık olmaları gerekir.

Zafer Millî Demokratik Devrimin olacaktır. Bütün yurtseverler omuz omuza verelim ve bizden yana olan tarihi gelişimi hızlandırmak için mücadele edelim.

İLERİ

ViETNAM DESTANI

İLHAN SELÇUK

VİETNAM kurtuluş savaşının yarım yüzyıla yakın geçmişi var. Ho Chi Minh, mücadelenin büyük adı. Bu, zayıf, uzun yüzlü, seyrek sakallı, sakin görünüşlü lider, görüştüğü batılı gazeteciye:

«O kadar uzun süredir savaşıyorum ki iyimser olmak zorundayım» demiş.

DİLE kolay, bundan yarım yüzyıl önce Paris'te Vietnamın kurtuluşunu düşünüyordu Ho Chi Minh. Fransanın başkentinde bir Fransız sömürgesini kurtuluşa götürecek fikirler yoğunlaşıyor, kapitalist toplumun iç çatışması sömürülenlerin uyanışını da hazırlıyordu. TARİHİN bir kesimidir bu; uygar Avrupanın insan aklını aydınlatan meş'alesine yağ, sömürgelerden taşınıyordu. Efendilerin özgürlüğü, kölelerin köleliğinden doğuyor, ve kölelerin özgürlüğüne yöneliyordu tarih... İnsanları sömürerek kurulmuş burjuva uygarlığı, insanları sömürmeden kurulacak sosyalist uygarlığın fikrî temelini hazırlıyordu.

HO CHI MİNH 1920'lerden başlayarak Vietnam'ın kurtuluşu için mücadele etmektedir. Tam bir destandır. bu. Gün geçtikçe Vietnam halkının kurtuluş savaşındaki kahramanlığı efsaneleşiyor. Ve savaşın dehşeti karşısında göğüslerinde insan yüreği taşıyanlar isyan ediyorlar; zulme karşı direnme, insan haklarındandır. Ho chi Minh 1941'de Japonlara karşı Viet Minh mukavemet örgütünü kurmuştu. İkinci Dünya Savaşı sona erip Japonlar yenilgiye uyrayınca Vietnam halkı tekrar Fransızlarla dövüşmek zorunda kaldı. Fransızlar 1954'de Dien Bien Phu'da bozguna uğradılar.

AMA emperyalistlerin sonu gelmiyordu.

KURTULUŞ savaşçıları şimdi yeryüzünün en kudretli devletiyle savaşmak görevini yürütüyorlar: Vietnam ulusu, Amerika Birleşik Devletleriyle çarpışıyor.

MİTOLOJİDEKİ dövüşlerre benziyor bu; Ulisin Dev Siklops ile korkunç savaşı gibi...

Bir yanda Amerika ordusu var: İyi beslenmiş, tekniğin üst kudretiyle silahlanmış, gak deyince et, guk deyince su elinin altında bir ordu. Bu ordunun vitaminleri yerli yerindedir. Holivut yıldızları bu ordunun askerlerine eğlendirmeye gelir, en iyi yiyecek ve en alâ konserveler bu ordunun midesine iner, ABD nin silah sanayii bu askerin eline verir en son model ve en öldürücü silahları, kimya harbinin son buluşlarını bu asker Vietnam ülkesinde sınar; en korkunç uçaklar en dehşet verici makinalar, bu askerin emrinde bir zavallı ulusun insanlarına karşı kullanılır.

YA Vietnam savaşcısı? O ne yapıyor?

Bir avuç pirinçle gününü dolduran çıplak göğüsünü vatanına siper eden onsekiz yirmi yaşında gençler dünyanın en kudretli devletine karşı en kahramanca direnış içindedirler.

DÜŞÜNÜNÜZ ki bu gün savaşan Vietnam'lı mücahit doğduğu zaman savaş devam ediyordu. Emperyalistlere karşı döğüşmek içinbeşikte büyütüldü çocuklar. Yirmi beş yıl, yani efendim bir rub-u asırdan beri düşman istilasına karşı savaş... Analar çocuklarına büyüyüp cepheye gitsinler diye ninni söylüyorlar. Çocukluğunu yaşamadan ateş hattına sürülen gençlerin ülkesi Vietnam. Bir yıl, üç yıl, beş yıl, on yıl değil. Tam yirmi beş yıldan beri bir ulus, kurtuluş için kan-ı revan içinde çırpınıyor.

NE günahı varmış bu ulusun? Ne günahı varmış halkın? Beşikteki çocuğunu ateşe sürmek için yetiştirmekten bıkmayan Vietnam'lı nasıl bir suç işlemişki yeryüzü cehennemi haline gelmiş vatanı?

A.B.D. Başkanı Johnson diyor ki:

«Biz Vietnam'da komünistlere karşı dövüşüyoruz.»

EĞER Johnson gerçekten komünistlerle dövüşmek istiyorsa gitsin İngiltere'deki, Fransa'daki İtalya'daki, İsveç'teki, Belçika'daki milyonlarca komünistle dövüşsün! Moskova ile flört edip fakir Vietnam ulusunu kahretmek için Sanayiin bütün dallarını seferber edenler, dünyanın gelmiş geçmiş en büyük yalanını söylüyorlar. FRANSADAKİ, İngilteredeki, Amerikadaki komünistler rahattırlar. Zengin milletlerin komünistleride rahat oluyor çünkü. Fakir ulusların tepesine binen emperyalizm Asya'da ve Afrika'da Dünyanın en nefret edilecek oyununu oynamaktadır.

VİETNAM'DA Amerikalılara karşı çarpışanlar, komünistler değil Vietnam halkıdır. Orada cephede çarpışanlar, ne Çinlidir, ne Rusdur, ne Kübalıdır ne de bir başka ulustandır.

GÖZÜNÜ kırpmadan ölüme karşı çıkan bu insanları komünistlikle nitelemek ne demektir?

BU komünistlik öylesine bir tutku ki, bir ulus yirmibeş yıldan beri komünistlik için kendisini ölümlerden ölümlere atıyor demektir.

SÖYLENEN yalan, kendi mantığı içinde yıkılmaktadır. Vietnam'da Amerikalılarla çarpışanlar kendi topraklarını yabancı istilacılardan korumak için dövüşüyorlar, istiklâl harbinde Atatürk'ün ve ordusunun yaptığını yapıyorlar ve gözlerimizin önünde Dünyanın en büyük trajedilerinden biri oynanıyor. 1966'nın uygar dünyasında Vietnamlı analar yirmibeşyıl sonra bu gün doğan çocuklarını daha yirmibeş yıl sürecek bir savaş için büyütmek gücünü gösteriyorlar:

Uyusunda büyüsün

Düşmanlarla savaşsın... diyerek

KÖYLÜ - GENÇLİK ELELE

CENGİZ ÇANDAR

SİYASAL BİLGİLER FAKÜLTESİ SOSYALİST FİKİR KULUBÜ ÜYESİ

Şubat ayının beşinci günü sabahı sayıları yüze yaklaşan bir gurup genç, Akihsar'da otobüsten indiler ve Akhisar'lıların meraklı bakışları arasında Akhisar istasyonununu üst katındaki kahveye yürüdüler. Kahvede kendilerini bekleyen elli kişi ile karşılaştılar. Bu arada Akhisar'da o güne dek görülmedik sayıda polis ve jandarma göze çarpıyordu. Kahvede toplanan yüzelli civarında genç yarım saat kadar sonra beşer, altışar kişilik guruplar halinde dağıldılar. Ve her gurup ayrı yöne gittiler.

Akhisar neresiydi? O gençler orada ne maksatla bulunuyordu? Akhisar, Ege'nin en önemli tütün merkeziydi. Ve yüzelli devrimci genç, Ege tütün piyasasının en hararetli günlerinde tütün üreticilerinin dertleriyle ilgilenmek için Ankara'dan, İstanbul'dan ve İzmir'den gelmiş ve Akhisar'da toplanmışlardı.

Gençler, Akhisar'ın bütün köylerine dağıldılar ve bölgeyi taramaya başladılar. Gençlerin gelişi ile Ege bölgesi çalkalanmaya başladı. Ve gerici Ege basını, özellikle İzmir basını «Kızıllar, ihtilal provası için Ege'yi seçtiler» cinsinden dehşetengiz manşetler attılar. Köylerde ise köylünün yaşadığı hayat şartları «dehşetengiz» idi. Gençler, tütün üreticilerinin anlattıkları karşısında şaşkına döndüler. Tütün tarımı onbir ay sürüyordu. Ve üretici gece gündüz çalışmak zorundaydı. Öyle ki, yaz aylarında çalışma süresi günde yirmi saati buluyordu. Köylüler insanı zürriyetten kesen propilamin alarak çalışmak zorundaydılar. Bütün bu harcanan emekler sonunda, tütünün bir kilosu ortalama 660 kuruşa mal oluyordu. Piyasa zamanı tekel bir ara ortada gözüküyor, ortalama yedi lira teklif ediyor ve her gün fiatı düşürüyordu. Tekel ortadan çekilince bir sürü yabancı ve yabancılarla işbirliği halindeki yerli tüccar sahneye çıkıyordu. Tüccar ortalama beş liradır tütün alıyordu. Kimi yerlerde fiat o kadar düşüktü ki: tütününü elli kuruştan satan üreticiler vardı. Tüccar ortalama beş liradan aldığı tütünü iki lira da masraf yaparak dışarıya en az onbeş - onaltı liradan satıyordu. Bu arada piyasa açılmadan önce ortaya tefeciler çıkıyor ve bankalardan aldıkları ya da ellerinde bulunan nakit parayı yüksek ler, gençlik bizim gözbebeğimizdir diyordu ve gençlik hareketlerini sevgi ile izliyordu.

Bütün bunlar birinci milli kurtuluş savaşımızın kahramanları Ege köylüsünün, İkinci milli kurtuluş savaşımızın en önde savaşan gücü gençlikle kaynaştığını ve ikinci milli kurtuluş savaşımızın zafer ışığının doğduğunu gösterdi.
faizlerle köylüye borç olarak veriyordu. Yüzbinlerle köylü öylesine borca batmıştı ki, bazı yerlerde köy camiinden başka köylünün bütün mülkü ipotek altındaydı.

Bütün bunlar, Türkiye'nin en verimli topraklarında oluyordu. Türkiye'de milli Kurtuluş savaşının en şerefli günlerinin yaşandığı topraklarda oluyordu. Ve milli mücadeleyi zaferle sonuçlandıranlar, onların çocukları bu gün aç ve perişan yaşıyordu.

Devrimci gençler de köylülere büyük şehirlerde giriştikleri antiemperyalist hareketleri anlattılar ve bir kere daha şaşırdılar. Çünkü hemen bütün köylüler, bu olayları takip ediyorlardı. Altıncı filodan, Komer'den haberleri vardı. Hepsi, bütün gençlik hareketlerini candan desteklediklerini söylediler. Köylülerle böylesine kaynaşan gençler, 7 Şubatta Akhisar'da «Büyük Tütün Miting'i» düzenlediler. Mitinge binlerce köylü geldi. Mitingi sayıları yirmi yirmi beş civarında, bir avuç tüccar ve tefeci sabote etmet istedi. Bunlar komünizmlümle mücadele derneği üyesiymişler. Mustafa Kemal Paşanın «Köylü milletin efendisidir» sözü okunurken yuh çeken bu anti - komünist kahramanlar» gençlerden ve köylüden bir temiz meydan dayağı yiyerek kaçtılar. Ankara, İstanbul ve İzmir'de mitinge gelenlerle sayıları ikiyüze yaklaşan bu gençler köylülerin çoşkun tezahüratı arasında Akhisar'dan ayrıldılar.

Ödemiş'e de giden gençler, Akhisar'da olduğu gibi burada da köylere dağıldılar ve 10 Şubat günü Ödemiş'te binlerce köylü ile birlikte «büyük tütün mitingi» ni yaptılar. Tüccar ve tefeciler Akhisar'da yedikleri dayaktan akıllanmış olacaklardı ki, Ödemiş'de saldırmaya cesaret edemediler. Ödemiş köylülerinin sevgi gösterileri ile uğurlanan gençler, İzmir yolu üzerinde bulunan ve köylülerin ağa topraklarını işgal ettiği Atalan köyüne de uğradılar. Atalan'lıların ısrarı üzerine otobüslerinden indiler ve iner inmez Atalanlılar gençleri kucakladılar.

Ege'de köylüler ve gençlik birlik oldu. Sömürücülere karşı zaferler kazanıldı. Ege köylüsünün dilinden Mustafa Kemal paşa düşmüyordu. Köylü-

EŞİT OLMAYAN SAVAŞ

Yolunuz düşerse kıyıya birgün
Ve maviliklerini denizin seyre dalarsanız hayran
Dalgalara göğüs germiş olanları anınız
Selâmlayınız yürekler sevgi dolu
Çünkü onlar fırtınayla çarpıştılar
Eşit olmayan savaşta
Ve dipsizliğinde enginin yitip gitmeden
Size liman gösterdiler uzakta

BERENGER

İLERİ : Hacettepe Üniversitesi Sosyalist Fikir Kulübünün haber bültenidir. Sayı: 4 - 11.3.1969